

„Dumnezeu are lumină pentru poporul Său”

Joi, 14 mai 2009 – Gili Cârstea

Page | 1

„După aceea am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui” (Apoc 18:1).

La scurt timp după Minneapolis, sora White comenta acest verset din Apocalipsa lui Ioan, atrăgând atenția că Dumnezeu are lumină pentru poporul Său, și că aceia care o vor primi vor înțelege gravitatea continuării acestei stări generalizate de laodiceanism. Ascultați:

„Strălucire, slavă și putere trebuie să însoțească solia îngerului al treilea [*despre care dânsa spuse că a început în 1888*], și convingere va urma peste tot pe unde ea va fi predicată sub puterea Spiritului. Cum vor putea frații noștri să știe că această lumină va veni la poporul lui Dumnezeu? Până acum, noi nu am văzut lumina care să corespundă acestei descrieri. Dumnezeu are lumină pentru poporul Său, și toți cei care o vor accepta vor vedea păcătoșenia rămânerii în starea laodiceană; ei vor asculta sfatul Martorului credincios, când spune: ‘Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te. Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.’

„Biserica este prezentată ca fiind așezată într-o poziție de mulțumire de sine, mândră, independentă, ignorantă de lipsa și ticăloșia ei. Prin atitudinea ei, ea spune: ‘Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic’...

„Fraților noștri care stau în această poziție de mulțumire de sine, care vorbesc și acționează ca și când nu ar mai fi nevoie de lumină mai multă, dorim să le spunem că solia laodiceană li se aplică lor” (RH 1 aprilie 1890).

Au trecut anii, iar declarația ei stă încă în picioare: Biserica nu a văzut încă slava și strălucirea îngerului din Apocalips 18, ceea ce prelungeste stare de încropeală a bisericii.

Când va fi stopată cumplita epidemie de laodiceanism? Când va fi luminat pământul cu slava aceluia înger?

Răspunsul ei este simplu și teribil în implicațiile lui: „Dumnezeu are lumină pentru poporul Său,” și toți cei care o vor primi vor înțelege cumplita nenorocire în care se află biserica și îngerul ei, care fac orice pentru ca starea laodiceană să continue netulburată.

Dumnezeu, în marea Sa îndurare, ne-a oferit 120 de ani spre a demonstra că avem ceva mai bun decât a trimis El în 1888. Atunci am refuzat soluția Lui simplă la încropeala noastră laodiceană. Ne-am împotrivit soliei neprihănirii lui Hristos și am aruncat la gunoi invitația la Nunta Mielului.

Ce am demonstrat în toată această lungă perioadă de timp, de când Hristos a fost dat afară din locuința noastră denominațională și lăsat să bată la ușa noastră? Am demonstrat că nu ne interesează solia Lui, că nu suntem dispuși să venim la Nuntă, și că nu avem nicio soluție pentru maladia laodiceană care a cuprins biserica mondială.

Oricâte planuri, strategii sau tratamente s-au aplicat, a fost imposibil să ieșim din starea de încropeală laodiceană. Oricâte scenete cu nativitatea am organizat, oricât am cântat jertfa și meritele lui Hristos, oricâtă poezie am scris despre farmecul inegalabil al lui Hristos, ușa aceea a rămas

blocată în fața lui Hristos și nicio generație de conducători, oricât de sinceri și devotați au fost ei, nu a fost capabilă să o deschidă.

Pur și simplu au pierdut cheia. Drumul este blocat în ambele sensuri. Nici Mireasa nu poate ieși din camera ei, nici Mirele nu poate intra la iubita Lui. Ușa este zăvorâtă prin interior, iar „sora mireasa” (Cânt 5:1) stă cuibărită în pat, la căldurica teologiei populare, și n-are chef să se mai dea jos din pat spre a deschide ușa.

Este o păcătoșenie de nedescris să-L obligăm pe Hristos să stea la ușa noastră denominațională, să-L obligăm să asculte osanalele noastre prin gaura cheii. Într-o astfel de situație, orice încercare de a aduce redeșteptare sau de a stopa epidemia de laodiceanism va fi sortită eșecului.

Singura noastră șansă este să înțelegem că „Dumnezeu are lumină pentru poporul Său,” și să îi acordăm întreaga noastră atenție.